

Благословенна кожна мить життя  
На цих всесвітніх косовицях смерті!

Ліна Костенко

Білоцерківська міськрайонна газета

# Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 18 (14430), 1 ТРАВНЯ 2026 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.



## Всі наші невивплакані сльози...

26 квітня 2026 року в Білій Церкві було холодно й вітряно. Падав густий, сильний, ніби аж льодяний дощ... Але люди прийшли на скорботний пам'ятний мітинг до «Чорнобильсько-го дзвону», бо саме того дня, тільки 40 років тому, світ потрясла і назавжди змінила нечувана техногенна катастрофа, що сталася о 1.40 ночі на Четвертому енергоблоці ЧАЕС.

Люди прийшли, бо дощ – це всього-навсього вода. Багато з них ходили й проти страшнішого противника. Таким став 1986-го й так званий мирний атом, невидимий вбивця, що діяв під прикриттям істот без совісті й жалю з партійних московських кабінетів. У ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи брали участь 600 000 осіб, з них 356 000 – українці, 5000 з яких – білоцерківці.

До присутніх на заході земляків: ліквідаторів, їхніх родин, колишніх жителів Полісся, які через Чорнобильську трагедію стали першими переселенцями в новітній Україні й відтоді своїм рідним вважають наше місто, звернувся секретар Білоцерківської міської ради Володимир Вовкотруб. Він, зокрема, сказав про те, що «важко уявити, які були б масштаби аварії на ЧАЕС, якби не героїчні дії ліквідаторів. Сьогодні, мабуть, кожна родина стикається з наслідками цієї катастрофи, і Україна – одна з країн, де найбільша кількість онкологічних захворювань».

Катастрофа сталася через гегемонічні дії тодішніх керівників Радянського Союзу. А нині РФ, окупувавши Запорізьку атомну електростанцію, наносючи удари по Чорнобильській АЕС, шантує весь світ.

Сьогодні навіть погода проливає сльози за людьми, імена яких закарбовані в історії і які здійснили героїчний



43-річного Геннадія Григоровича зупинилося.

**Войцехівський Петро Іванович** – почесний громадянин Білої Церкви, учасник ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС 1-ї категорії. У період з 6 до 8 травня 1986 року Петро Іванович у складі спеціальної групи пожежних-добровольців протягом 32 годин без сну та відпочинку відкачував радіоактивну воду з-під 4-го енергоблоку станції. За героїзм і самовідданість нагороджений орденом Червоної Зірки, орденом «За мужність» III ступеня, медаллю «За бездоганну службу» III ступеня, а також нагрудним знаком «Учасник ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС».

**Березуцький Валерій Павлович** – учасник ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС 1 категорії. Водій «Білоцерківського автобусного парку» (АТП 13206), який, починаючи з 11 години вечора 27 квітня та протягом усієї доби 28 квітня 1986 року, евакуював мешканців Прип'яті. З 3 по 5 травня 1986-го виконував щоденні рейси до Чорнобиля, а потім, до кінця лютого 1987 року, забезпечував безперебійне перевезення вахтових змін безпосередньо на ЧАЕС, виконував надскладні завдання з логістики та порятунку, забезпечуючи ліквідаторів життєво необхідними ресурсами.

Біля «Чорнобильського дзвону» на стендах розмістили майже 1200 прізвищ білоцерківців-ліквідаторів, які пішли у вічність. Пам'ять загиблих, померлих і ненароджених жертв чорнобильського лиха шанували хвилиною мовчання. Священник Православної церкви України отець Іван Кречківський провів панахиду за всіх, кого забрала Чорнобильська катастрофа.

До пам'ятного знака люди поклали квіти. А поруч із застиглою в часі «чорнобильською яблункою» ліквідатори разом з Володимиром Вовкотрубом посадили сакури як символ єднання поколінь.

...Через якийсь час після жалобної церемонії в місто повернулося весняне сонце. Але весь час, поки білоцерківці в такому пам'ятному місці з боєм згадували іншу, трагічну, весну, густий, ніби аж льодяний, сильний дощ падав і падав. Так, наче не тільки якась сотня білоцерківців, що прийшли до Чорнобильського меморіалу в своєму місті, а всі, кому довелось пережити, й ті, кому не вдалося пережити страшну техногенну катастрофу, всі, хто не обирав жити в тяжку постчорнобильську епоху, принесли до пам'ятних місць усі свої невивплакані сльози й вирішили від них звільнитися. Однак не можна сказати, що стало бодай трохи легше...

Валентина ХРАБУСТ

## Ізнову сумна звістка

Білоцерківська громада провела в останню путь ще одного свого земляка, якого вбили росіяни.

Молодший сержант **Андрій Володимирович Родіонов** (1971 р.н.) був командиром вогнеметного відділення роти вогневої підтримки батальйону ТРО однієї з військових частин.

Загинув воїн ще 28 лютого 2024 року під час виконання бойового завдання на західних околицях Бахмута на Донеччині. Раніше вважався зниклим безвісти за особливих обставин.

**СХИЛІМО ГОЛОВИ В СКОРБОТІ. ПАМ'ЯТАЙМО КОЖНОГО ВОЇНА, ПОЛЕГЛОГО НА ФРОНТАХ ВИЗВОЛЬНОЇ ВІЙНИ.**

Висловлюємо співчуття рідним, близьким, друзям та побратимам загиблого.



## «Вічні дзвони подвигу»

Захід з такою назвою, присвячений 40 річниці аварії на Чорнобильській атомній електростанції та подвигу учасників ліквідації найбільшої техногенної катастрофи планети, відбувся днями в театрі ім. П. Саксаганського.

Аби згадати події квітня 1986-го, там зібралися чорнобильці, ліквідатори, переселенці із зони відчуження, представники місцевої влади.

Ми пам'ятаємо, що саме білоцерківці одними з перших взялися до ліквідації наслідків цієї трагедії. Нині в нашій громаді проживають 6830 чорнобильців 1 та 2 категорії, ліквідаторів – 1869 осіб, діє 8 громадських організацій, які допомагають чорнобильцям.

Секретар міської ради Володимир Вовкотруб вручив низку нагород представникам нашої громади. Нагрудним знаком «За заслуги перед містом» був нагороджений **Анатолій Андрійович Скоробагатко** – начальник підпорядкованої військової пожежної частини №4, капітан внутрішньої служби.

Нагрудним знаком «Відзнака міського голови» нагороджені: **Сергій Володимирович Залл** – заступник начальника підпорядкованої військової пожежної частини 3, лейтенант внутрішньої служби, та **Євген Іванович Ігонічев** – старший інспектор військової пожежної частини 1, лейтенант внутрішньої служби.

**Грамоти Білоцерківської міської ради та її виконавчого комітету** були вручені представникам низки громадських організацій: «Ветерани, інваліди-ліквідатори, учасники бойових дій органів внутрішніх справ», «Союз Чорнобиль України», «Білоцерківська міська організація інвалідів війни, Збройних сил та учасників бойових дій», «Рада жінок Чорнобиля», «Інваліди-ліквідатори Чорнобиля», «Білоцерківського первинного колективу пожежних інвалідів-ліквідаторів Чорнобиля», «ВІКТОРІЯ», «Інваліди, ветерани Чорнобиля».

Почесною Грамотою Київської обласної ради були нагороджені учасники ліквідації аварії на ЧАЕС **Михайло Іванович Кобрін** та **Валентин Григорович Штика**.  
За інф. bc-rada.gov.ua



подвиг. Ми вдячні ліквідаторам і будемо завжди пам'ятати, чим вони пожертували в ім'я життя майбутніх поколінь. Спасибі всім учасникам тих подій, хто підтримує одне одного. Вічна шана тим, кого з нами немає».

Володимир Вовкотруб вручив лист-подяку Верховної Ради України **Галині Фуголь** – за активну громадську позицію, захист прав постраждалих громадян та особистий внесок у ліквідацію наслідків аварії на ЧАЕС. Свій вірш про Чорнобильську катастрофу прочитав ліквідатор I-ї категорії Григорій Тіга.

А потім над Білою Церквою пролунали 40 ударів Чорнобильського дзвону. Як спомин про всіх, кого обпалила ядерна весна 86-го, як символ чотирьох десятиліть, прожитих після трагедії. Бив цьогоріч у дзвін командир відділення 1-ї державної пожежно-рятувальної частини, майстер-сержант служби цивільного захисту **Олександр Федоренко**. У почесній варті поруч з ним були троє невинуватих білоцерківців. **Пушкарук Тетяна Володимирівна** – вдова учасника ліквідації аварії Геннадія Григоровича Пушкарука, який з 12 по 30 червня 1986 року забезпечував цілодобове надання медичної допомоги в зоні ліквідації аварії. В 1996-му серце

Важкою для Білоцерківської громади видалася ніч проти 24 квітня, не менш тривожним був і ранок. Російські терористи знову били по нашому місту, по мирному життю, намагаючись сіяти страх і хаос.

## Черговий удар по мирному життю



Як повідомив секретар міської ради Володимир Вовкотруб, після ворожої атаки у громаді зафіксовані пошкодження низки підприємств, у тому числі комунальних. «Основний удар був спрямований на об'єкти критичної інфраструктури. Постраждали й житлові будинки – вибиті вікна, є матеріальні збитки.

Пожежу, яка виникла внаслідок атаки, було локалізовано до дев'ятої ранку того ж дня.

Окремо варто сказати про те, що серед пошкоджених об'єктів – кладовище. Це ще один доказ цинізму та повної зневаги ворога до всього людського і святого.

Водночас маємо найважливіше – за попередньою інформацією, обійшлося без жертв. Це головне.

## Білоцерківський ярмарок

Незважаючи на те, що напередодні рашисти обстріляли громаду ракетами й дронами, 24 квітня в місті все ж таки відбувся запланований «Білоцерківський ярмарок».

Понад сотня учасників, крафтові виробники, майстри, творчі колективи й численні відвідувачі наповнили простір біля БРМУ життям, теплом, щирим спілкуванням.

Символічно, що серед цього різнобарв'я височіла 6-метрова лялька-мотанка – оберіг і символ нашої сили та вшанування традицій.

Детальніше про це гарне дійство читайте в наступному числі «Громадської думки»



За даними стаціонарних постів моніторингу якості повітря, перевищень рівня забруднення не зафіксовано.

Дякуємо кожному, хто на своєму місці працює, відновлює, допомагає. Разом вистіймо».

Того ж дня відбулося позачергове засідання комісії виконавчого комітету з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій. Під час нього було ухвалено низку рішень, спрямованих на локалізацію надзвичайної ситуації та ліквідацію її наслідків.

За станом на 10.00 27 квітня до Центру оперативного реагування для фіксації пошкоджень житлових та нежитлових приміщень звернулися 23 заявники.

Нагадуємо! В разі виявлення пошкоджень житлових будинків або нежитлових приміщень внаслідок повітряної атаки, щоб здійснити їхню фіксацію, варто телефонувати в поліцію за тел.: 102 та в Центр оперативного реагування: 067-310-77-55, 099-310-77-55, 063-310-77-55.

Пам'ятаємо також про сувору заборону знімати та публікувати роботу сил ППО – це може нашкодити.

## Без права на забуття

Чотири десятиліття минуло від Чорнобильської трагедії, а ми й досі живемо в тіні гіркої зірки Полин. З нагоди цієї дати працівниці бібліотеки-філії № 2 провели День інформації «Чорнобиль не має минулого часу».



◆ Для шестикласників Білоцерківської гімназії-початкової школи № 22 фахівчині книгозбірні підготували бесіду, під час якої запропонували переглянути відеохроніку під назвою «Картини гіркої пам'яті».

◆ Бібліотекарка Олена Буяненко розповіла дітям про трагічні події 26 квітня 1986 року, коли сталася аварія на Чорнобильській атомній електростанції. Учні дізналися про причини катастрофи, її масштаби та наслідки для України і всього світу, а також про героїзм ліквідаторів, які ціною власного здоров'я і життя боролися з невидимою небезпекою.

◆ Були представлені фотоматеріали, що відображають події тих днів, також читачі дізналися більше про життя людей до та після аварії. Велике враження на дітей справили світлини міста Прип'ять до катастрофи, коли воно було сучасним і квітучим, та після – покинутим і мовчазним свідком трагедії. Пані Олена також ознайомила школярів із цікавими фактами про сучасний стан Чорнобильської зони.

◆ Для восьмикласників Білоцерківської гімназії-початкової школи № 13 бібліотекарки організували зустріч із пожежним-ліквідатором аварії на ЧАЕС Петром Івановичем Войцехівським.

◆ Завідувачка книгозбірні Світлана Линник згадала про події квітня 1986-го.

◆ Про особисту участь у ліквідації наслідків аварії розповів Петро Войцехівський, який у 1986 році працював командиром відділення Білоцерківської воєнізованої пожежної частини № 3 і який героїчно виконав свій обов'язок. Учні з захопленням слухали розповідь мужнього ліквідатора про білоцерківців, що з перших днів катастрофи приєдналися до робіт із ліквідації її наслідків. Без відпочинку, не маючи відповідного спорядження, ризикуючи здоров'ям і життям,

наші земляки в пекельних умовах, які можна порівняти тільки з атомною війною, за 32 години зуміли відкачати 72 тис. кубометрів «важкої» води. Відповідальне завдання, від якого залежало життя не тільки українців, а й усього світу, було виконане. За подвиг пожежні нагороджені орденами Червоної Зірки, відзнаками «За мужність» та занесені до списку членів Золотого фонду міста Білої Церкви.

◆ Вражені спогадами Петра Івановича, підлітки замислились над масштабами Чорнобильської катастрофи та усвідомили відповідальність кожного перед наступними поколіннями, щоб подібне вже ніколи не повторилося.

◆ Для членів клубу «Любисток», який працює в книгозбірні, бібліотекарки підготували годину-реквієм «Чи знаєш ти, світе, як сиво ридає полин?»

◆ Ірина Тупчій розповіла присутнім про Чорнобильську катастрофу, її причини та масштабні наслідки для людей і довкілля. Учасники дізналися про героїзм ліквідаторів, які, незважаючи на небезпеку, змогли зупинити поширення радіації, а також про долі звичайних людей, чий життя назавжди змінила ця трагедія.

◆ Окрему увагу пані Ірина приділила книжковій виставці, представивши видання, що висвітлюють трагедію Чорнобильської, спогади очевидців, наукові дослідження та художні твори, присвячені цій темі.

◆ Учасники зустрічі пригадували події минулих років, ділилися власними переживаннями та роздумами.

◆ Тетяна Губарева, Любов Татаркіна та Людмила Макаренко зачитали поезії Анатолія Медвідя зі збірки «Під чорнобильським крилом», у яких відображено пережите та вшановано героїзм ліквідаторів.

Світлана Могорит

### Історія без купюр

## «Вмер не в своїй хаті, а як безрідний бурлака»...

Щоб провести в останню путь Івана Нечуя-Левицького (помер 2 квітня 1918 р.) – українського письменника, лінгвіста, літературного критика, етнографа, фольклориста, педагога, до Софійського собору зійшовся чи не увесь Київ. Центральна Рада замовила для похорону розкішну карету-катафалк, запряжену чотирма кіньми, але люди несли труну на руках. І мало хто з учасників велелюдної та пишної процесії здогадувався, що останні роки свого життя письменник прожив у злиднях, а помер у притулку на самоті.

### Остання справа життя

У 1917 році Іван Нечуй-Левицький із єпископом Олексієм Дородніциним розпочали переклад православного молитовника українською мовою. Це був не перший для письменника переклад духовних творів. У 1903 році у Відні побачив світ повний переклад Біблії українською, який Нечуй-Левицький допомагав робити Пантелеймону Кулішу.

Після завершення перекладу молитовника Олексій Дородніцин мав віддати його до видавництва Череповського у Києві. Через якийсь час Марія Грінченко, яка жила в сусідньому будинку і тісно спілкувалася з письменником, побачила в книгарні вже виданий молитовник українською мовою. Одразу купила два примірники: собі й Іванові Семеновичу. Вже вдома вона зауважила, що єпископ Олексій жодним словом не згадав, що Іван Нечуй-Левицький допомагав йому у підготовці цього видання. Жінка сховала обидва примірники, аби сусід не знав, що молитовник уже надруковано.

### Відчуття неминучої смерті

Щоб підтримати літнього письменника, жінка оббила пороги міністерства УНР, вимагаючи призначити Нечую-Левицькому державну пенсію, але намарно. Їй вдалося випросити 300 карбованців у Сергія Єфремова...

Року 1917-го до Івана Нечуя-Левицького почали звертатися українські видавці з проханням надати їм дозвіл на друку його творів. Тоді в Івана Семеновича з'явився дохід. Найбільше письменник мріяв про новий одяг, бо те, у що він вбирився, було вже геть старе, а подекуди й діряве.

У своїй київській квартирі Іван Семенович жив сам. Майже 80-літній письменник став розсіяним і забудькуватим, слабким і хворобливим. Кілька разів

поставив гасову лампу на стіл так, що вона впала й розбилася, дивом помешкання не загорілося. Або якось впаав уночі з ліжка і блукав по хаті, натикаючись на меблі. Одно-го разу Іван Семенович вийшов з ідальні, посковзнувся, впаав і забив ногу. Через кілька днів уже не міг підвестися з ліжка. Родичі відправили його в лікарню біля Софійського собору.

Окупацію більшовиками Києва хворий і самотній Іван Нечуй-Левицький зустрів у лікарняному ліжку. Невдовзі зайди вже почали ліквідувати лікарню, там не було не тільки хворих, а й навіть ліжок. В одній із прожніх палат залишався Іван Семенович, вкритий своєю важкою червоною ковдрою.

### Голодна і холодна «Дегтярівка»

В березні 1918-го, коли українське військо вигнало окупантів, сестра і небіж Івана Нечуя-Левицького вирішили перевезти його до так званої «Дегтярівки». Це був комплекс благодійних закладів, збудований за кошти київського купця Михайла Дегтерьова. Тут працювали безкоштовна лікарня, сиротинець і будинок для літніх людей.

Марія Грінченко писала про «Дегтярівку»: «Жахнулася я, почувши те страшне слово, і почала прохати, щоб не їхав він туди, а вернувся додому, а ми гуртом таки доглянемо його. Та він одповідав мені на всі мої вмовляння все одно: «Ні, не можна. І сестра, і племенник сказали, щоб туди їхав».

Через кілька днів до Марії Грінченко навідалася сестра-жалібниця з «Дегтярівки». Жінка розповіла, що лежати письменнику там холодно, але він не голодний. Хоч родичі не залишили грошей на його утримання, але сестри його підгодовують. 1 квітня сестра прийшла знову. Цього



разу сповістити, що з дня на день Іван Нечуй-Левицький помер. Бідкалася, що ніхто з родичів не навідував письменника, померлого не буде навіть у що одягнути.

### Похорон за державний кошт

Головна україномовна газета Києва «Нова Рада» на першій шпальті повідомила, що Іван Нечуй-Левицький відійшов у вічність 2 квітня о 10 ранку. Центральна Рада вшанувала пам'ять Івана Нечуя-Левицького хвилиною мовчання та вирішила поховати письменника за державний кошт і взяти під охорону Української Народної Республіки майно небіжчика, адже за заповітом воно стало власністю Української Держави.

Третього квітня тіло Нечуя-Левицького поклали до труни і перевезли до Софійського собору. Це робили таємно, бо державникам стало соромно, що видатний український письменник помер всіма забутий у «Дегтярівці».

«Побачила я Івана Семеновича вже в Софії, в труні. І мені, знервованій, увижався докір на його обличчю, докір за те, що не доглянено його, що вмер він не в своїй хаті, а як безхатній, безрідний бурлака, «шпитальний дід», – пригадувала похорон письменника Марія Грінченко.

Поховали Івана Нечуя-Левицького на центральній алеї Байкового цвинтаря біля могили композитора Миколи Лисенка.

Андрій КОВАЛЬОВ,

кандидат політичних наук,

голова громадської ініціативи «Історія УАПЦ»

23 квітня свій 103-й день народження відзначила жителька Білоцерківської громади ОЛЕКСАНДРА МИКОЛАЇВНА ПАРХОМЕНКО.

## 103 роки на білому світі!

Народилася вона у місті Твері в сім'ї слюсаря, була наймолодшою з чотирьох сестер. Із 1964 р. Олександра Миколаївна проживає в Білій Церкві, де протягом 54 років працювала лікарем-ендокринологом у дитячій лікарні, присвятивши своє життя турботі про маленьких білоцерківців.

Як любляча та дбайлива мама, вона виховала двох доньок, котрі продовжили родинну традицію та стали лікарями. дочекалася трьох онуків та сімох правнуків!

Широ вітаємо Олександрю Миколаївну з поважною датою, бажаємо міцного здоров'я, родинного тепла та благополуччя. Нехай кожен день дарує нашій шановній землячці радість, турботу близьких та світлі моменти в колі рідних.

За інформацією управління соціального захисту населення Білоцерківської міської ради



2 травня своє 88-річчя відзначає унікальна людина – видатний наш земляк, заслужений працівник культури України, талановитий поет і композитор, автор численних пісень, поетичних, прозових книг, невтомний і прекрасний подвижник у справі української культури АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ КУЛЬЧИЦЬКИЙ.

Дорогий наш імениннику, ми сердечно вітаємо Вас із красивою датою у Вашому життєвому календарі. Дякуємо за всі пісні, винайдені й подаровані Вами людям! За бурхливе, цікаве, сповнене відкриттів і світлої радості культурне життя Білої Церкви, яке Ви творили багато-багато літ! За неймовірних людей, зустрічі з якими відбулися в житті кожного з нас завдяки Вам! І за кожну зустріч з Вами й Вашою творчістю! За Вашу любов до рідного міста й до рідної землі!

Усе своє життя Ви займаєтесь улюбленою справою, в якій досягли неймовірних професійних висот і визнання, а це, безумовно, велике щастя! Від того й всі, кому довелося спілкуватися, співпрацювати з Вами, також почувалися щасливими людьми. Спасибі Вам за такі хвилини!

Анатолію Івановичу, зичимо Вам козацького здоров'я на багато довгих років, щедрих на нові вірші й пісні, прочитаних книжки, домашній затишок із Вашим земним янголом-охоронцем Оленою Василівною, на зустрічі з друзями й шанувальниками під мирним небом вільної, єдиної у світі України!

З повагою й любов'ю – Ваша «Громадська думка»



## Історія кохання

Історія кохання наших батьків, Софії Степанівни та Михайла Кузьмовича СТЕПАНЦІВ, довжиною в 60 літ розпочалася в далекому 1965 році. Тато на той час працював у сфері тваринництва, а мама – в лабораторії на тому ж виробництві. Проживали вони в одному й тому ж гуртожитку в Білій Церкві.

Як розповідав батько, коли він перший раз побачив молоду, тендітну красуню з красивими очима та дуже довгою розкішною кофою, то відразу закохався – з першого погляду, і відважився запросити її на побачення. Відтоді вони не розлучались. А через рік після знайомства, 30 квітня 1966-го, одружились.

Прожили батьки цікаве, насичене, часом складне, часом веселе життя.

В 1973 році народився довгоочікуваний первісток Юрій, завдяки якому пара нарешті відчула радість батьківства. Згодом наш тато перейшов працювати на інше виробництво, і сім'я нарешті отримала своє житло в новобудові, де з'явився на світ другий син, Сергій, який, до речі, став першою народженою дитиною в цьому будинку.

Мама 35 років пропрацювала в сфері будівництва, тато має стаж більше 40 років на базі постачання.

Наші батьки – дуже гостинні люди. На свята (а мама дуже смачно готує) вони завжди запрошували до себе їхніх братів, сестер, кумів. Багато друзів пройшли з ними через все життя і нині підтримують з батьками теплі відносини.

Ще однією з добрих традицій у нашій родині були щорічні поїздки на море. З яким нетерпінням ми, діти, цього чекали!

Нині Софія і Михайло Степанці – це щасливі бабуся й дідусь трьох онуків, під час зустрічі з якими в їхніх очах загорається вогник доброти і тепла.

Не можна не згадати про хобі батька, якому він не зраджує все своє життя, – любов до голубів. У батька й зараз велика їхня колекція в його голубнику. Як же любо спостерігати, коли батьки сидять, милуються цими птахами!

БАЖАЄМО НАШИМ МАМІ Й ТАТОВІ МІЦНОГО ЗДОРОВ'Я, ДОВГОЛІТТЯ, НАТХНЕННЯ, ОПТИМІЗМУ. МИ ВСІ ЇХ ДУЖЕ ЛЮБИМО!

Діти й онуки



## Відеокамери та металодетектори в школах

Міністерство внутрішніх справ України затвердило нові правила організації безпеки в українських школах. У чому вони полягають та хто заплатить за нововведення, розповідає Центр громадського моніторингу та контролю.



### Професійна охорона

Відповідно до оновлених вимог, фізична охорона, перевірка металодетекторами та системи відеоспостереження є стандартами для навчальних закладів. Такі норми прописані в наказі від 8 січня, який набув чинності 28 січня 2026 року.

Відповідно до документа, кожен заклад освіти має бути забезпечений професійною охороною – це може бути поліція охорони або ліцензована охоронна компанія. Охоронці повинні заступати на пост не пізніше ніж за годину до початку занять та мають регулярно обходити територію і приміщення школи, контролювати дотримання пропускового режиму, сприяти організації евакуації до укриттів у разі небезпеки. Окрім того, школи зобов'язані встановити систему екстреного виклику поліції – стаціонарну «тривожну кнопку» або мобільний аналог.

Водночас функції охорони не повинні виконувати педагоги – вчителів не можна залучати до чергування на входах, перевірки речей чи пропускового режиму.

### Відеоспостереження та металозукачі

Згідно з наказом, у школах має бути встановлена система відеоспостереження. Вона повинна охоплювати входи до будівлі, коридори, холи, сходові клітки, актові та спортивні зали навчального за-

ладу. Разом з тим встановлення камер у приміщеннях особистого користування (вбиральнях, роздягальнях) – заборонене. Інформація про відеоспостереження має бути відкрито розміщена в школі, а записи з камер потрібно зберігати не менше 30 діб.

Також на входах до школи необхідно буде встановити металодетектори. Обов'язкову перевірку проходять учні 5–11 класів, працівники школи та відвідувачі.

### Мета нововведень

Мета усіх цих нововведень – запобігти потраплянню до школи небезпечних предметів і якнайшвидше реагувати на надзвичайні ситуації. Відповідно до урядового переліку, на території школи заборонено перебувати зі зброєю, її імітаціями, піротехнікою, легкозаймистими речовинами, алкоголем, тютюновими виробами, електронними сигаретами, наркотичними та психотропними речовинами.

### Хто заплатить?

Наказ МВС покладає фінансування безпекових заходів на засновника освітнього закладу (місцеві громади) або на інші законні джерела. У державних і комунальних школах заборонено фінансувати охорону коштом батьків чи учнів.

## Аграрії Київщини продовжують посівну кампанію

Під урожай 2026 року всі категорії господарств області планують залучити 1212,3 тис. га сільськогосподарських угідь, що на рівні посівів минулого року.

З них зерновими та зернобобовими культурами передбачено засіяти 626,4 тис. га, що становитиме 99,5 % від торішніх площ. Водночас озимі культури на зерно вже посіяні на площі 202,1 тис. га (99,8 % до минулого року).

Загалом площі під ярою пшеницею, вівсом, кукурудзою, гречкою та просом залишаться майже незмінними, тоді як під ячменем і горохом децю скоротяться.

Під технічні культури планують відвести 409,5 тис. га, що на 2,9 тис. га більше, ніж торік.

Площі під овочевими культурами та картоплею становитимуть 122,1 тис. га – на рівні минулого року. Без змін залишать-



ся й посіви кормових культур.

За станом на 21 квітня аграрії області посіяли ярів зернових та зернобобових культур на площі 56,2 тис. га, що становить 13 % до прогнозу посіву, включаючи: пшеницю – 20,9 тис. га (100 %), тритикале – 0,1 тис. га (100 %), ячмінь – 25,0 тис. га (56 %), овес – 5,5 тис. га (100 %), горох – 4,6 тис. га (77 %), інші зернові – 0,1 тис. га (2,1 %).

Окрім цього, технічні культури вже посіяно на площі 6,35 тис. га, з них: цукрові буряки – 1,0 тис. га, соняшник – 3,75 тис. га, ріпаку ярого – 1,6 тис. га.

За інф. департаменту комунікацій КОДА

### В зоні права

## ЗАМАХ НА ВБИВСТВО ЧЕРЕЗ РЕЛІГІЮ

За процесуального керівництва Білоцерківської окружної прокуратури повідомлено про підозру двом чоловікам 19-ти та 23-х років у закінченому замаху на умисне вбивство, вчиненому за попередньою змовою групою осіб та з мотивів релігійної нетерпимості (ч. 2 ст. 15, п.п. 12, 14 ч. 2 ст. 115 КК України).

Подія сталася вночі 13 квітня. Потерпілий зайшов у місцевий заклад та привітався до присутніх традиційним християнським великоднім вітанням: «Христос воскрес!».

Молодшому підозрюваному, який сповідує іншу релігію, це не сподобалося. Почалася сварка, через яку він вирішив убити 35-річного опонента-християнина.

За даними слідства, юнак зателефонував старшому знайомому, який також є представником іншої релігії, й запропонував «розібратися» разом. Той приїхав на місце з ножем і передав його. Далі вони

переслідували потерпілого, наздогнали його, збили з ніг і тримали силою.

Після цього 19-річний нападник кілька разів ударив чоловіка ножем у живіт та шию. Переконавшись, що нібито довели вбивство до кінця, молодики втекли. Але потерпілого вдалося врятувати – лікарі вчасно надали йому медичну допомогу. Нині він досі в лікарні.

Досудове розслідування триває. Встановлюються всі обставини події та роль кожного з учасників.

За клопотанням прокуратури суд обрав підозрюваним запобіжний захід – тримання під вартою без права внесення застави.

В разі доведення вини молодикам загрожує довічне позбавлення волі.

Досудове розслідування здійснюють слідчі Білоцерківського РУП ГУНП в Київській області.

Білоцерківська окружна прокуратура

### ДОСТАВКА СИПУЧИХ СУМІШЕЙ.

### ПОСЛУГИ ЕКСКАВАТОРА

(КОРЧУВАННЯ ПЕНЬКІВ, ЗНЕСЕННЯ СТАРИХ БУДІВЕЛЬ, КОΠΑННЯ ТРАНШЕЙ).

### ПОСЛУГИ САМОСКИДА.

✓ Потрібен оператор на спецтехніку і водій на самоскид

✓ Шукаємо водія на екскаватор JCB3SX

Розрахунок – готівковий і безготівковий.

Тел.: 068-77-22-531 – Вадим. 068-730-54-13 – Яна.

♦ ПОТРІБНІ ОПЕРАТОРИ НА СПЕЦТЕХНІКУ (бобкат, мініекскаватор, JCB Зсх, "Вольво").

♦ РОБОТА У БІЛІЙ ЦЕРКВІ.

Допомагаємо житлом.

Тел.: 068-730-54-13.

НАТЯЖНІ СТЕЛІ

Замір безкоштовний.

Монтаж – один день.

Гарантія – 15 років.

068-155-8-122

Втрачене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, видане на ім'я Курінна Карина Олександрівна, ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.

Втрачений диплом, КХ, № 14942990, виданий 29.07.2001 р. Білоцерківським професійно-технічним училищем № 15 на ім'я Вознюк Іван Іванович, ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.

# Цей прекрасний троплей

В Білоцерківському краєзнавчому музеї діє виставка ТЕТЯНИ СУХАЧОВОЇ «Милуюся.

Дивуюся. Люблю.сот». Художниця добре відома поціновувачам образотворчого мистецтва неповторними картинами, створеними в техніці троплей.

Її творчість формувалася з дитинства – з любові до малювання, ручної праці, уважності до деталей і спостереження за світом довкола. Важливе місце зайняло і захоплення ювелірним мистецтвом, інтерес до тонкої, зосередженої роботи з матеріалом. Це відчуття збереглося і в живописі мисткині.

В експозиції представлено 84 картини – камерні, вивірені, дійсно майже ювелірні за точністю. У них немає випадкових елементів – кожен компонент продуманий, кожен образ зібраний уважно й делікатно. В цьому поєднанні спостережливості, терпіння й внутрішньої зосередженості й формується її художня мова – стримана, тиха, але дуже виразна.

Виставка діятиме до 3 травня, тож усі охочі можуть завітати в музей, аби насолодитися красою світу, переданою через створені художницею унікальні картини, аби милуватися, дивуватися, любити!

За інф. Білоцерківського краєзнавчого музею



# Шевченкова математика

Ранок. Діти йдуть до школи. Дівчинка поряд зі мною відкрила на смартфоні й повторює "І мертвим, і живим, і ненародженим" Тараса Григоровича. Дівчинка красива й дуже зосереджена, тому непомітно для себе почала читати вголос. А гоłos, ніби джерельце з-під криги.

І тут мені над вухом якесь неоквирене, але вбране так, що вирвиоко, женціно, явно мертвонароджене в підсобці національної меншовартості, озвучує:

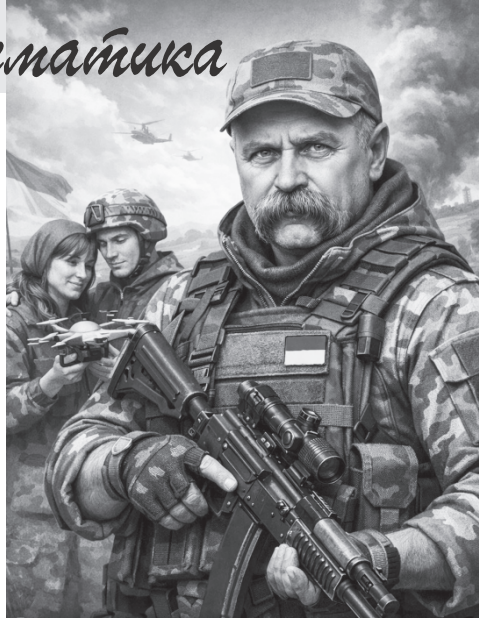
– Та нащо дітям той Шевченко?! Математику їм треба, інформатику, сoвpіменне шoсь.

Дівчинка сором'язливо замовкла. А мене зачепило. Питаю у женціно, чи воно, хоч на грам, розуміє реальну цінність Шевченка для України. Воно відповідає, що часи не ті. Все змінилось, і Шевченко – це вчорашній день.

– А хто сьогоднішній? – пробую уточнити.

Женціно не знає, бо не читає, бо сильно зайняте. Та й взагалі: "Щас технології, а не оце "поховайте і вставайте", щас миру треба, хватить уже тої війни. Діти мають сучасне читати і вчити, круті треки слухати..."

Моя лекція на тему "Якби ви вчилися так, як треба" тривала недовго. І не для женціно вона була. Для дітей. Бо їх, окрім дівчинки, було п'ятеро, і вони так дружно почали ставити тьотку в куток, що я змогла лише додати, що Шевченко й справді крутіший за найкрутіші треки. Бо він – наш



воїн спецпризначення з позивним Кобзар. Воїн, чия боротьба триває понад двісті років. Бо ні царату, ні комуністам, ні рашистам, ні сучасним дегенератам не вдалося знищити Шевченкове слово. Бо, доки живі українці, житиме і Кобзар. Доки ми боремося, він тримає з нами фронт. Саме така наша сучасність.

До речі: в Шевченка є власна математика і власна кібернетика. Його алгоритм української волі незмінний: "добре вигострий сокиру" + "вставайте, кайдани порвіте" і арифметична прогресія "кров ворожа рікою у Чорнеє море" – це і є аксіома Перемоги.

Дзвінка ТОРОХТУШКО

**ОВЕН.** Якщо є задум, який відклали — саме час зробити перший крок. У спілкуванні будьте прямими, але без зайвого тиску.

**ТЕЛЕЦЬ.** Зірки радять уповільнитися й насолодитися тим, що вже є. Не найкращий період для великих рішень, зате чудовий — для відпочинку.

**БЛИЗНЮКИ.** Запишіть ідеї, які спадатимуть на думку: серед них є кілька справді цінних. У стосунках сприятливий час для відвертої розмови, яку давно відклали.

**РАК.** Маленька, але приємна несподіванка може змінити настрій усього тижня. Вдома затишно — якщо є змога провести час у родинному колі, не відмовляйтеся.

**ЛЕВ.** Ви в своїй стихії: енергія є, настрої піднесені, і оточення це відчуває. Гарний період, щоб узятися за щось творче або нарешті показати результат роботи, яку довго тримали при собі.

**ДІВА.** Зірки нагадують: не все потребує вашого контролю. Довірте частину справ іншим і відчайте, як стає легше. Варто зробити щось виключно для себе — книга, прогулянка, тиша.

**ТЕРЕЗИ.** Сприятливий час для домовленостей і переговорів. Ваша природна дипломатичність працює на повну — скористайтеся цим, якщо є питання, які давно потребують вирішення.

**СКОРПІОН.** Щось, що здавалося заплутаним, раптом стане зрозумілим. Довіряйте першому відчуттю — воно зараз точніше, ніж будь-який аналіз. У фінансових питаннях краще поки не поспішати.

**СТРЕЛЕЦЬ.** Гарний час для нових знайомств і несподіваних зустрічей. Не плануйте кожну хвилину — залиште місце для імпровізації. Саме звідти прийде щось цікаве.

**КОЗЕРІГ.** Інтуїція надійніша за логіку — прислухайтеся до неї. Якщо щось усередині каже "зачекай", варто зачекати. Зірки обіцяють приємну розмову з людиною, думка якої для вас важлива.

**ВОДОЛІЙ.** Тиждень підходить для того, щоб упорядкувати незавершене: справи, думки, стосунки. Невеликі зусилля дадуть відчутний результат. А от великі авантюри краще відкласти.

**РИБИ.** Ви наразі особливо чутливі до настрою інших — і це ваша сила. Підтримайте когось, хто поруч і кому зараз непросто. Зірки обіцяють справжній спокій, якого вам давно бракувало.



## Гороскоп

4 – 10 травня

# Священномученика Макарія

1 травня

◆ Священномученик Макарій, митрополит Київський і всієї Руси, жив у XV столітті. Про те, де саме народився майбутній святий, немає достатніх відомостей. Відомо, що батьки виховали його у православній вірі.

◆ В юнацтві ніс послух у київських монастирях, в одному з яких прийняв черничий постриг, а згодом переїхав до Вільно. Близько 1478 р. стає архимандритом Віленського Свято-Троїцького монастиря та митрополитом над усіма православними монастирями і церквами Литовського Князівства.

◆ У 1495 р. його поставлено митрополитом. Він був ревним пастирем, стежив за дисципліною духовенства. Багато допомагав нужденним.

◆ У ті часи всі Київські митрополити, які були до святителя Макарія, жили не в Києві, адже давнє місто було напівзруйнованим. Їхати туди вважалося небезпечним через напади татар. Після обрання митрополит Макарій за прикладом своїх попередників якийсь час жив у

м. Вільно. Але вважав своїм обов'язком відвідати давню кафедру Київських митрополитів.

◆ У пасхальні дні 1497 року він поспішав відвідати Київ. Збирався відбудувати й Софійський собор, на що зібрав кошти. Однак планам митрополита не судилося здійснитися: під час поїздки він постраждав мученицькою смертю. Сталося це у селі Скриголов, що неподалік від міста Мозир (територія сучасної Білорусі). Митрополит Макарій проїжджав повз це село та зупинився, щоб відправити службу Богу в місцевій церкві. Під час Божественної літургії стало відомо, що наближаються татари. Митрополит Макарій вийшов на амвон і повідомив про це вірних, закликаючи їх сховатися: "Рятуйтеся, діти мої, а мені не можна. Я віддаю себе в руки Господні". Всі сховалися у лісі. Сам же він залишився у церкві та продовжив молитися. Увірвавшись до храму, татари вбили митрополита Макарія перед престолом у вівтарі, відрубавши йому голову. Оскільки священномученик тримав Святу Чашу правою



рукою надто міцно, вбивці, щоб забрати святіну, відрубали митрополиту Макарію праву руку.

◆ Після відходу татар жителі повернулися до свого села. Через декілька місяців під час косіння серед трав було знайдено нетлінне тіло митрополита Макарія. Незабаром разом із монахами Києво-Печерської Лаври мощі доставили зі Скриголова до Києва у Софійський собор, поклавши їх у раку. Біля неї сталося багато чудес.

◆ У 1547 р. митрополита Макарія було канонізовано. З того часу мощі священномученика перебували у Софійському соборі. У 1930-х роках їх перенесли у Свято-Володимирський кафедральний собор, де вони перебувають і зараз.

Підготував  
Микола ОТИЧЕНКО

# Кросворд "Рідна мова"

**По горизонталі:** 6. Слово, що становить скорочення кількох слів. 9. Видатний український поет, прозаїк, драматург, літературний критик, публіцист, перекладач, науковець, громадський і політичний діяч. 10. Сполучення слів, що виражає закінчену думку. 11. Граматична категорія дієслів, що виражається їх формами та особовими займенниками. 12. Розділовий знак. 15. Умовна говірка певного соціального середовища, в якій є специфічні слова й вислови, незрозумілі для сторонніх. 16. Жанр поезії, що ідеалізовано описує пастуше і сільське життя на лоні природи. 17. Зміна звичайного порядку слів у реченні для виділення смислової значущості тих чи інших його членів або для надання фразі особливого стилістичного забарвлення. 19. Здатність образно створювати або відтворювати кого-небудь, що-небудь, у думках, свідомості. 20. Певне співвідношення наголосених і ненаголосених складів у віршовому рядку; віршовий розмір. 22. Кілька слів, літер або інших знаків, написаних чи надрукованих в одну лінію. 24. Частина літературного твору, в якій відбувається розмова двох осіб. 25. «Писав ... — не розбере й собака» (прислів'я). 28. Розділ мовознавства, в якому вивчаються лексично неподільні поєднання слів.

**По вертикалі:** 1. Сукупність літер, прийнятих у писемності якої-небудь мови і розмішених у певному усталеному порядку. 2. У літературі — коло подій, життєвих явищ, представлених у творі в органічному зв'язку з проблемою, яка з них постає і потребує осмислення. 3. Частина мови, яка означає поняття дії або стану як процесу і має такі основні граматичні категорії: часу, виду, способу, стану, особи, числа. 4. Граматична категорія, яка виражає різні відношення дії до її суб'єкта й об'єкта. 5. Навчальний посібник зі зразками каліграфічного письма. 7. Робота мовних органів, спрямована на вимовлення того чи іншого звука мови; також положення мовних органів при вимові такого звука. 8. Наука про мову. 13. Частина слова, що має певне граматичне значення і вносить зміну в зміст кореня. 14. Різновид загальнонагородної мови, поширений на невеликій території. 18. Граматична категорія іменних частин мови, що виражає синтаксичні відношення між словами в реченні. 21. Індивідуальна манера письма, спосіб накреслення літер. 23. Манера вимовляти слова. 26. Положення, висловлене в книжці, доповіді, статті тощо, правдивість якого треба довести. 27. Оповідний рід літератури на відміну від лірики й драми.



**По горизонталі:** 6. Абревіатура. 9. Франко. 10. Вислів. 11. Особа. 12. Тираж. 15. Арг. 16. Буквілка. 13. Афікс. 14. Говір. 18. Відмінок. 21. Поняк. 23. Дикція. 26. Тежа. 27. Енос.  
**По вертикалі:** 1. Абетка. 2. Тема. 3. Дієслово. 4. Стан. 5. Пропіс. 7. Арифметика. 8. Лінійність. 17. Інверсія. 19. Уява. 20. Метр. 22. Рядок. 24. Діалог. 25. Писак. 28. Фразеологія.

Сайт: <a href="http://sinoptik.ua">sinoptik.ua</a>	<b>П'ятниця, 1.05</b> ніч +4 день +9	<b>Субота, 2.05</b> ніч +5 день +14	<b>Неділя, 3.05</b> ніч +5 день +14	<b>Понеділок, 4.05</b> ніч +7 день +16	<b>Вівторок, 5.05</b> ніч +7 день +16	<b>Середа, 6.05</b> ніч +8 день +17	<b>Четвер, 7.07</b> ніч +8 день +16
--	--	---	---	--	---	---	---

Без битви не буде перемоги. (Габріель Біль)



**Засновник:**  
ПП "Редакція газети  
"Громадська думка"  
Редактор **Валентина Храбуст**

**Адреса редакції:** Київська область,  
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.  
**Телефони:** 6-33-02, (097) 355-12-50.  
**E-mail:** [grom.dumka@ukr.net](mailto:grom.dumka@ukr.net)  
Надруковано в ТОВ "Білоцерківдрук".  
Газета виходить щоп'ятниці.  
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок  
UA 04334851000000026003174658  
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ  
БАНК  
Код ЗКПО 13723251  
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739  
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,  
не рецензуються і не повертаються.  
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»  
не завжди збігаються з точкою зору редакції.  
За достовірність фактів відповідальність несе автор.  
За зміст реклами відповідає рекламодавець.  
Редакція листується з читачами тільки на сторінках  
газети.